

ANIMACJA W BIBLIOTECE

dodatek do poradnika
bibliotekarza

Od redaktora

Oddajemy do rąk Państwa kolejny numer poświęcony zagadnieniom animacji w bibliotece (pierwszy numer ukazał się w lipcu 2012 r.). Słowo animacja pochodzi z języka łacińskiego od czasownika animare i oznacza ożywienie, ożywianie. Podejmując działania animacyjne w bibliotece pragniemy „tchnąć w nie ducha”, uaktywnić, uczynić atrakcyjnym miejscem dla czytelników, stworzyć sprzyjający klimat dla odwiedzających bibliotekę. Można powiedzieć, że animacja w bibliotekach to różnego rodzaju zajęcia kulturalno-edukacyjne mające na celu kształtowanie czytelnictwa, promocji biblioteki, uczynienia z biblioteki miejsca przyjaznego, w którym miło i twórczo spędza się czas i do którego chce się wracać.

Animacja kojarzy się nam głównie z działaniami skierowanymi do dzieci i młodzieży, ale obejmuje również przedsięwzięcia kulturalne adresowane do dorosłych czytelników, seniorów, czytelników z niepełnościami. Jest realizowana głównie w bibliotekach publicznych, ale coraz częściej jest wykorzystywana w pracy bibliotek szkolnych, pedagogicznych, a nawet naukowych.

W niniejszym numerze prezentujemy artykuły dotyczące klasyfikacji form i metod pracy z czytelnikiem, działań animacyjnych przygotowanych z myślą o sześciolatkach (temat obecnie nośny wobec protestu rodziców przed wczesnym rozpoczynaniem nauki szkolnej), oferty biblioteki publicznej adresowanej do różnych czytelników (na przykładzie Biblioteki Publicznej w Ursusie) oraz przykłady pracy z czytelnikiem dziecięcym. Dodatek dostępny będzie w wersji elektronicznej (PDF, EPI).

Zapraszam do lektury!

Jadwiga Chruścińska

SPIS TREŚCI

- Dorota Grabowska ■ Formy i metody pracy w bibliotekach
- Agata Arkabus ■ Biblioteka – miejsce, gdzie nikt się nie nudzi, czyli sześciolatek w bibliotece
- Piotr Jankowski ■ Formy działalności edukacyjno-kulturalnej w Bibliotece Publicznej w Ursusie
- Anna Misiak, Ilona Wojewódka ■ Tęczowe podróże, czyli wakacje w Bytomskiej Bibliotece
- Józefina Opczyńska ■ Cała Polska czyta dzieciom
- Zofia Nizio ■ Pociąg do czytania
- Jadwiga Kusior ■ Spacerkiem po Bajkowej Alei
- Monika Raczyńska ■ Od świtu do zmierzchu, a nawet nocą...

FORMY I METODY PRACY

W BIBLIOTEKACH

Biblioteki podejmują obecnie bardzo różnorodne działania z myślą o swoich użytkownikach. Łączy je m.in. to, że służą promocji tekstów, książek, bibliotek. Dokonując ich charakterystyki, przydzielamy je do odpowiednich metod i form pracy. Należy zaznaczyć, że rzadko występują czyste formy i metody, ale ich klasyfikacja wprowadza porządek.

Metody (po grecku *métodos* – droga, sposób) to systematycznie stosowany sposób pracy z użytkownikami, umożliwiający opanowanie wiedzy oraz umiejętności stosowania ich w praktyce, jak również rozwinięcie zdolności i zainteresowań. Metoda nie jest formą, albowiem termin „forma” określa zewnętrzną, organizacyjną stronę pracy. W tym sensie podstawową formą organizacyjną nauczania jest lekcja, w toku której nauczyciel stosuje różne metody nauczania. Inną formą nauczania może być wycieczka, jeszcze inną praca domowa, która jest

Metoda nie jest formą, albowiem termin „forma” określa zewnętrzną, organizacyjną stronę pracy.

powiązana z lekcją. Można tu jeszcze wymienić zajęcia pozalekcyjne i pozaszkolne. Na gruncie bibliotekarskim możemy mówić o tym, że działania mają miejsce w czytelnicy, w wypożyczalni, w sali komputerowej, poza biblioteką. Biorąc pod uwagę aktywność czytelników należy wyróżnić formy audytoryjne, podczas których aktywny jest głównie bibliotekarz, aktywizujące – skłaniające uczestników do aktywizacji i informacyjno-usługowe. J. Wojciechowski dokonał podziału, wyróżniając formy: indywidualne, poglądowe, zbiorowe i zespołowe. W tym wypadku bierzemy

pod uwagę proces komunikacji, czyli relacje zachodzące pomiędzy odbiorcami a nadawcą oraz samymi odbiorcami. Do form indywidualnych zaliczymy m.in. wszelkie objaśnienia werbalne, rozmowy, listy, naukę korzystania z katalogów, użytkowania komputerów, korzystania z baz danych, bibliotek cyfrowych, internetu itp. Łączy je bezpośredni kontakt nadawcy z odbiorcą i możliwość dopasowania komunikatu do jego możliwości. Umożliwiają to silne relacje zwrotne. Te formy są najbardziej wydajne, ale niestety czasochłonne. Do form poglądowych zaliczymy m.in. wszelkiego typu ekspozycje, powiadomienia, plakaty, afisze, ulotki, ale również strony internetowe, przewodniki, gazety lokalne itp. Ważna jest w nich forma graficzna, oddziałujemy wszakże na wzrok użytkownika. Muszą więc być spełnione wszystkie wymagania estetyczne. Komunikat przygotowany jest dla grupy, która pojawiła się w tym samym miejscu (czy to fizycznym, czy wirtualnym), ale czas odbioru jest już różny. Komunikaty muszą więc być uśrednione – zrozumiałe dla przeciętnego odbiorcy. Wśród form zbiorowych znajdują się: prelekcje, wykłady, odczyty, opowiadanie, głośne czytanie, wycieczki, konkursy, małe formy teatralne (tu należy zwrócić uwagę, że kółko teatralne, które działa w bibliotece będzie formą zespołową), imprezy muzyczne i słowno-muzyczne. Co łączy te działania? Grupa odbiorców jest w tym samym miejscu, o tym samym czasie, aktywny jest nadawca a relacje zwrotne są bardzo szczątkowe. Jeżeli

li ktoś ziewa podczas wykładu prowadzonego przez bibliotekarza, jest to sygnał, że może należy coś skrócić, albo zrobić np. krótką przerwę. Ostatnia grupa wyróżnionych form – zespołowe – jest w tej chwili najczęściej spotykana. Nadawcy i odbiorcy są aktywni, właściwie, każdy jest odbiorcą i nadawcą, występują silne relacje zwrotne. Wśród tego typu działań można wyróżnić: dyskusje, debaty, wszelkie koła zainteresowań, spotkania autorskie, lekcje biblioteczne (tylko te, które wprowadzają aktywność uczestników, ale właściwie realizowane są już tylko takie), itp.

W literaturze zawodowej można spotkać również różne podziały metod. Najstarszą historycznie grupę stanowią metody słowne, w których dominującym sposobem nauczania jest przekazanie gotowych wiadomości za pomocą słowa mówionego, pisanego, a w późniejszym okresie i drukowanego oraz przyswajanie ich przez uczniów. Współcześnie coraz częściej spotyka się określenie metody podające.

Można wyróżnić formy: indywidualne, poglądowe, zbiorowe i zespołowe

my do nich: pogadankę, opowiadanie, opis, prelekcję, anegdotę, odczyt, wykład informacyjny, objaśnienie lub wyjaśnienie itp.

W XIX w. pojawił się nowy sposób nauczania, opracowany przez klasyków dydaktyki i wprowadzony przez szkołę Pestalozziego. Polega on na czerpaniu wiadomości nie ze słów, nie z książek, lecz przez poznanie samych rzeczy (a nie wyłącznie cudzych spostrzeżeń i świadectw o rzeczach). Metody posługujące się tym sposobem nazwano oglądowymi, współcześnie coraz częściej – eksponującymi. Można do nich zaliczyć: filmy, wszelkiego typu ekspozycje (tablice, schematy, modele), sztuki teatralne itp. Zadanie prowadzącego polega w nich na zgromadzeniu odpowiedniego materiału empirycznego, zaintrygowaniu nim uczestników, zorganizowaniu obserwacji oraz podsumowaniu i utrwaleniu jej wyników, zadaniem zaś uczestnika jest zdobycie na podstawie obserwacji określonych wiadomości i dopiero potem ich zapamiętanie.

Pod koniec XIX w., głównie w działalności i pracach teoretycznych Deweya, pojawił się nowy sposób nauczania, metoda zajęć praktycznych. Polegała ona na odpowiednim organizowaniu działalności praktycznej, mających na celu zdobycie wiedzy. Na miejsce słowa lub oglądu wkroczyła praktyka. Rola nauczyciela polega na planowaniu działalności praktycznej ucznia i kierowaniu nią, rola zaś ucznia – na realizowaniu określonych zadań praktycznych. Celem działalności uczestnika jest zdobycie wiedzy o świecie oraz umiejętności praktycznych. Do metod praktycznych można zaliczyć: ćwiczenia laboratoryjne, ćwiczenia produkcyjne, ćwiczenia przedmiotowe, metodę zajęć praktycznych oraz ostatnio coraz bardziej popularną, metodę projektów. Z tą ostatnią metodą jest pewien kłopot, ponieważ projekty są praktyczne, ale również programowane i problemowe. Z perspektywy bibliotekarza najważniejsze są oczywiście ćwiczenia przedmiotowe.

Zachodzące zmiany we współczesnym świecie doprowadziły do spopularyzowania metod programowanych i problemowych. Z nauczaniem programowanym mamy do czynienia wówczas, gdy uczestnicy realizują przygotowany wcześniej program, osiągają wyznaczone cele kosztem minimalnego, zróżnicowanego jednak dla każdego z nich, nakładu sił i czasu poprzez wykonywanie ściśle określonych czynności. Cz. Kupisiewicz wymienia 6 teoretycznych zasad podstawy nauczania programowanego:

1. zasada podziału materiału na niewielkie, powiązane ze sobą merytorycznie i logicznie fragmenty;
2. zasada aktywizowania studium programowanego tekstu;
3. zasada natychmiastowej oceny każdej odpowiedzi;
4. zasada indywidualizacji tempa i treści uczenia się;
5. zasada stopniowania trudności;
6. zasada empirycznej weryfikacji tekstów programowych.

Wśród metod programowanych można wyróżnić takie, które są realizowane z użyciem komputera, maszyn dydaktycznych czy podręcznika programowanego. Nauczanie programowe, według Kupisiewicza, nie powinno być traktowane

jako metoda uniwersalna, ale jako uzupełnienie metod tradycyjnych.

Metody problemowe polegają na uzyskaniu wiadomości i sprawności za pośrednictwem rozwiązania problemów teoretycznych i praktycznych. Cechą istotną tej metody jest samodzielność i aktywność. Uczestnik jest zmuszany do stawiania problemów, formułowania hipotez i weryfikowania ich w sytuacjach intelektualnych i praktycznych. Przebieg procesu poznawczego zależy od: formy problemu i sposobu jego przedstawienia, nastawienia na rozwiązanie problemu, stopnia trudności, zadań pomocniczych, dostępności źródeł informacji, kontaktów społecznych w czasie rozwiązywania problemu, poziomu motywacji. Rozwiązywanie problemu stwarza możliwość do strukturalnego ujmowania rzeczywistości, akcentowania korelacji przyczynowo-skutkowych i związków międzyprzedmiotowych.

Niezależnie od różnorodnych klasyfikacji form i metod nie oddadzą one tego co dzieje się w tej chwili w bibliotekach

wych. Dlatego też ważną rolę odgrywa gromadzenie wiedzy, przypomnienie wiedzy już posiadanej, umiejętność kojarzenia informacji różnego typu i wykorzystywania ich w rozwiązywaniu aktualnych problemów. Nauczanie problemowe umożliwia z jednej strony rozwijanie umiejętności pracy grupowej i aktywizację jednostki, z drugiej indywidualizację kształcenia. Jest ono możliwe jedynie w przypadku odpowiedniego warsztatu informacyjnego (encyklopedii, słowników, bibliografii, kartotek, katalogów, pomocy dydaktycznych itp.), który umożliwia samodziel-

ne zdobywanie wiedzy. Musi istnieć biblioteka z dobrym warsztatem informacyjnym. Do metod problemowych zaliczymy: wykład problemowy, wykład konwersatoryjny oraz bardzo dużą grupę metod aktywizujących. Wśród tych ostatnich należy wymienić np.: metodę przypadku, metodę sytuacyjną, inscenizację, dyskusje dydaktyczne (np. okrągłego stołu, burzę mózgów, metaplan), gry dydaktyczne (sytuacyjne, decyzyjne, psychologiczne) itd. Pamiętajmy, że należy w tej grupie wymienić również projekt. Przystępując do realizacji zadania, uczestnicy otrzymują jego opis (instrukcję) zawierający cele, sposoby pracy i kryteria oceny. Działania, które w związku z tym podejmują mają charakter zaplanowany. Po otrzymaniu od koordynatora opisu zadania uczestnicy podejmują szereg decyzji i działań związanych z jego realizacją, a wyniki pracy prezentują publicznie. Projekty można podzielić na takie, których głównym celem jest zdobycie informacji i umiejętności oraz na takie, które stanowią okazje do podsumowania wiedzy i umiejętności zdobytych w trakcie realizacji jakiejś części programu. Pozwalają one w praktyce zastosować zdobytą wiedzę i umiejętności oraz wykazać się stopniem ich opanowania.

Niezależnie od różnorodnych klasyfikacji form i metod nie oddadzą one tego co dzieje się w tej chwili w bibliotekach. Warto śledzić działania bibliotek, żeby zapoznawać się z bogatą ofertą ich aktywności, poznając doświadczenia innych możemy szukać inspiracji i doskonalić swoje działania.

Dorota Grabowska
IINiSB UW

6 latek w bibliotece

Metody pracy bibliotekarza z dzieckiem sześciolatkiem powinny opierać się przede wszystkim na zabawie i emocjach, gdyż to głównie one skłaniają dziecko do podjęcia wysiłków związanych z nabywaniem wiadomości, umiejętności czy nawyków.

Aby twórcza aktywność mogła się w pełni rozwijać, muszą być spełnione pewne warunki wynikające z jej cech oraz związane z organizacją działalności dziecka:

- Kontakt dziecka z nowymi dla niego sposobami działania musi być pozytywny.
- Tworzenie powinno kojarzyć się z radością i uznaniem, dlatego dziecko powinno jak najrzadziej znajdować się w sytuacjach, w których robiąc coś nowego doznaje niepowodzeń.
- Trzeba zapewnić dziecku dowolność i swobodę w sposobie realizacji danego zadania, nie należy także wskazywać dziecku jedynego wzoru realizacji zadania.
- Staranność i czystość pracy, dokładność w szczegółach czy wierność wobec oryginału powinny być cechami drugorzędnymi przy ocenie pracy dziecka.
- Dziecko musi mieć prawo do błędów, poprawienia tego co robi, musi mieć czas na eksperymentowanie.
- Koniecznie należy rozmawiać o tym, co dziecko zrobiło, robi i zamierza robić.

- Nie należy oceniać dzieci przez porównywanie ich między sobą.

Aktywność bibliotekarza będzie polegała głównie na współobecności z dziećmi i książkami. Powinna być ona nacechowana otwartością na propozycje dziecka i gotowością do dostosowania się do jego potrzeb.

Jak czytać młodszym dzieciom?

Należy dać im odczuć, że dla nas, dorosłych czytanie jest czymś niesłychanie ważnym i istotnym. Trzeba tak manipulować książką, aby nasza twarz i czytana książka były widoczne. Nie należy unikać wielokrotnego powtarzania tej samej historii, bo za każdym razem jest ona rozumiana przez dziecko inaczej, inaczej też przeżywa ono czytaną treść. Dziecko czyta całym ciałem i w zależności od własnej wyobraźni samo sobie w ten sposób opowiada poznaną historię. Nie powinny nas zrażać postawy dzieci podczas słuchania. Musimy być przygotowani, że będą one siedziały, stały, leżały, że wybiorą taką pozycję, jaka najbardziej im

odpowiada i raczej nie będzie to grzeczne siedzenie przy stoliku.

Wiele dzieci, zwłaszcza tych, w których drzemią olbrzymie pokłady energii fizycznej, nie znajduje w książce dostatecznej satysfakcji, by opłaciło się ponieść trud słuchania jej czy samodzielnego czytania. Sama czynność czytania kojarzy się im z czymś narzuconym, wymuszonym i nudnym. Ważna okazuje się tu różnorodność form i metod pracy z małym czytelnikiem. Atrakcyjność i różnorodność form pracy z czytelnikiem o systematycznym i długofalowym charakterze stwarza szansę na przełamanie niechęci do czytania oraz kształtowanie nowego sposobu spędzania wolnego czasu przez dzieci.

Wśród metod pracy z czytelnikiem można ponadto wyróżnić:

- małe formy teatralne (dzieci je lubią i nie są one im obce, bo to jedna z metod wykorzystywana w przedszkolu), do których należą recytacje (indywidualne lub zbiorowe), melodeklamacje (recytacje z podkładem muzycznym), inscenizacje, teatrzyki, montaż literackie lub poetycko-muzyczne;
- gry i zabawy czytelnicze (oparte na literaturze skierowanej do najmłodszych), takie jak: układanki, loteryjki, domina literackie, zgadywanki, logogryfy, rebusy, gry słowne (np. „licytacja tytułów książek”, „ukryte tytuły”) czy gry ruchowe (np. „zabawy z piłeczką”, „sztafeta”);
- zgaduj-zgadule;
- konkursy czytelnicze oparte na wyrazie artystycznym, np. ilustracje do ulubionej bajki czy usłyszanego opowiadania;
- gry dydaktyczne nastawione na rozwijanie kompetencji językowych dziecka (rebusy, zagadki, rozsypanki literowe i sylabowe, rozsypanki obrazkowo-wyrazowe, rymowanki, odgadywanie, z jakich lektur pochodzą fragmenty, odgadywanie po-

staci na podstawie cech, porządkowanie zdarzeń „pomylnych” przez nauczyciela).

Można wykorzystać także zabawy twórcze na bazie tekstu literackiego, takie jak:

- zabawy ruchowe z wykorzystaniem tekstu (młodsze dzieci),
- zabawy inscenizowane,
- improwizowanie tekstu literackiego,
- opowiadania twórcze,
- gry planszowe na bazie konkretnego tekstu,
- rysowane wierszyki (metoda pracy z dziećmi o trudnościach w mówieniu i pisaniu).

Inne metody i formy

- Wśród sześciolatków można utworzyć grupę przyjaciół biblioteki. Każdy dyżur należy z dziećmi dokładnie omówić, pokazać jakie czynności wchodziły w jego zakres, czemu służą. Należy rejestrować je na liście dyżurów. Można się pokusić o ilustrowanie każdego rodzaju czynności odpowiednimi obrazkami w małym formacie. Do tych symboli umieszczonych na stałe należałoby dołączyć arkusz papieru z podziałką odpowiadającą liczbie dyżurów. Przy każdym obrazku symbolizującym dany dyżur można zaznaczyć za pomocą znaczków lub wpisać pismem drukowanym imiona dzieci, które je pełnią w danym tygodniu.
- Wystawy. Organizując wystawy należy pamiętać, aby porozmawiać z dziećmi na temat oglądanych przedmiotów, a potem zachęcić ich do własnej twórczości inspirowanej obejrzaną wystawą.
- Uroczystości. Włączenie najmłodszych dzieci w ich przygotowania wiąże się z wychowaniem społecz-

nym i estetycznym. Cel każdej uroczystości zostaje osiągnięty, jeśli dzieci w miarę swoich możliwości przeżywają jej treść, gdy dzięki nastrojowi, dekoracjom i melodiom zostawia ona pozytywny ślad w ich pamięci. Należy jednakże wziąć pod uwagę fakt, iż uroczystość, w której biorą udział sześciolatki, nie powinna przekraczać czterdziestu pięciu minut. Trzeba też pamiętać o tym, aby wszystkie dzieci miały w niej swój udział oraz aby nie powstała grupa stałych występujących.

Planując zajęcia, mamy do wyboru wiele sprawdzonych propozycji, takich jak np. praca z aktywem bibliotecznym, klubem miłośników książki. Możemy też wyjść z propozycją bardziej oryginalną, np. zainicjować realizację ciekawych tematycznie projektów edukacyjnych, mnemotechniki (metody szybkiego zapamiętywania). Poza zajęciami możemy również organizować inne formy aktywności, np. wycieczki, spotkania literackie, głośne czytanie, prowadzenie kroniki, konkursy, inscenizacje, a nawet baśniowe dyskoteki oraz wiele innych w zależności od potrzeb, posiadanego zaplecza, talentu i chęci.

Każda z wymienionych form daje okazję do popularyzacji literatury, zachęcenia dzieci i młodzieży do czytania oraz do korzystania z informacji. Celem pośrednim w realizacji godzin powinna być popularyzacja biblioteki w środowisku i na szerszym forum

Biblioteka – miejsce informacji

Najłatwiej zachęcić do korzystania i czytania książek, umożliwiając dzieciom bezpośredni z nimi kontakt, umieszczając je w polu widzenia oraz w zasięgu ręki. Warto jednak jak najwcześniej zacząć pokazywać uczniom inną możliwość szukania książek, czyli korzystanie z katalogu. Bardziej świadomy czytelnik przychodzi do biblioteki

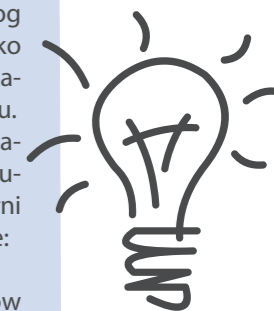
z pewnymi oczekiwaniami. Mówi, że szuka np. wierszy, książki o psach lub o wężach.

Katalog dla najmłodszych musi być oparty na ilustracjach, powinien być mniej szczegółowy – bajkowy. Warto wydzielić jeden niski stolik na kolorowe kuwety z kartonikami lub na komputer, w którym będzie katalog w formie elektronicznej. Samo stanowisko można wyposażyć w barwne, czytelne wskazówki ułatwiające poszukiwania w katalogu.

Istotnym elementem warsztatu informacyjnego dla najmłodszych będzie katalog ilustrowany, zwany także obrazkowym. Spełnia on ważne funkcje informacyjno-edukacyjne:

- informuje najmłodszych użytkowników o zbiorach biblioteki,
- popularyzuje literaturę dziecięcą,
- rozwija ciekawość i budzi zainteresowanie książką,
- poszerza zainteresowania czytelnicze dzieci,
- utrwała nawyki czytelnicze,
- wdraża najmłodszych użytkowników bibliotek do posługiwania się katalogami bibliotecznymi w celu wyszukiwania informacji.

Katalog ilustrowany adresowany jest do najmłodszych użytkowników bibliotek, którzy jeszcze dobrze nie czytają. Musi zatem przemawiać do wyobraźni formą wizualną, dzięki której dzieci przybliżają sobie bohaterów książek i przedstawione w nich wydarzenia

nia. Katalog ilustrowany może przybrać postać katalogu kartkowego, albumu czy prezentacji multimedialnej.

Katalog kartkowy. Karty używane w tym katalogu powinny być dostatecznie duże, aby zmieściły ilustrację wybranego fragmentu książki oraz jej metryczkę, tj. autora i tytuł, ewentualnie także miejsce i rok wydania. Można je umieścić np. w dużej szufladzie, skrzynce, pudełku czy plastikowym koszyku – tak aby przypominały układ tradycyjnego katalogu kartkowego. Prace nad wykonaniem kart do katalogu obrazkowego można powierzyć członkom koła bibliotecznego, ale jest to także pomysł na ciekawe zajęcia literacko-plastyczne adresowane do małych czytelników.

Katalog albumowy. Karty z ilustracjami spina się np. w segregatorze, można je także zbindować lub przedziurkować dziurkaczem i związać ozdobnym sznurkiem czy wstążeczką. Segregator wydaje się lepszym rozwiązaniem, gdyż można sukcesywnie dokładać kolejne karty z nowymi ilustracjami. Taki katalog przegląda się jak książkę, jest wygodny w użyciu. Jeden album może być zbiorem kart ilustrujących książki różnych autorów lub też wiele tytułów jednego autora, ale można też wykonać kilka albumów – każdy poświęcony innej książce, zawierający karty sporządzone przez wielu uczniów do jednego tytułu.

Katalog elektroniczny. Może być wykonany np. jako prezentacja multimedialna w programie PowerPoint. Na poszczególnych slajdach, oprócz obrazków, umieszcza się wybrane cytaty z książek. Dodatkowo prezentacje można wzbogacić o krótkie nagrania audio. Katalog elektroniczny można łatwo uzupełniać o nowe pozycje.

Walory katalogu ilustrowanego docenili też producenci profesjonalnych programów komputerowych dla bibliotek. W 2009 r. firma MOLzGdyni zaprezentowała Bajeczny Katalog Dziecięcy MOLIK – pierwszy na polskim rynku multimedialny katalog dla dzieci w wieku od 6 do 10 lat, z kolorową szatą graficzną, efektami dźwiękowymi oraz głosem lektora czytającego fragmenty książek.

Biblioteka – miejscem, do którego lubią przychodzić dzieci

Każdy bibliotekarz musi promować swoją bibliotekę po to, aby zachęcić uczniów do korzystania z niej. Nie należy popełniać błędów i zapraszać najmłodszych do biblioteki dopiero po uroczystości pasowania na czytelnika. Warto nawiązać współpracę z nauczycielami pracującymi w oddziałach przedszkolnych i zachęcić ich do promowania biblioteki wśród rodziców, którzy mogą wypożyczać książki dla swoich dzieci.

Ciekawą inicjatywą w bibliotece jest wolontariat, który ma na celu zachęcenie starszych dzieci do propagowania czytelnictwa wśród dzieci najmłodszych poprzez głośne czytanie oraz organizację imprez czytelniczych. Praca z maluchami daje radość wolontariuszom, którzy czują się potrzebni i odpowiedzialni za młodszą część biblioteki. Niektórzy przełamują barierę nieśmiałości i zaczynają pewniej czuć się wśród rówieśników i dorosłych. Istotny jest także aspekt wychowawczy: spędzanie wolnego czasu z grupą przyjaciół na zabawie z dziećmi oraz uczenie się organizacji czasu, pracy w grupie, podziału ról i zadań, podejmowania decyzji.

Praca z dzieckiem sześciolatkiem może dać bibliotekarzom wiele satysfakcji i zadowolenia. Biblioteka powinna stać się miejscem, do którego młody czytelnik lubi przychodzić, znajdzie w niej pomocną dłoń bibliotekarza i zostanie otoczony profesjonalną opieką.

Agata Arkabus
doktorantka Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach

Formy działalności edukacyjno-kulturalnej w Bibliotece Publicznej w Ursusie

Jesteśmy świadkami i uczestnikami dynamicznych zmian, jakie zachodzą w sposobach upowszechniania informacji i wiedzy we współczesnym świecie. Wieszczono już koniec klasycznej książki, ale ona ciągle ma się nieźle.

Biblioteka Publiczna w Ursusie prowadzi szeroką działalność edukacyjno-kulturalną dla wszystkich grup wiekowych mającą na celu promocję wiedzy i czytelnictwa. Program oparty jest m. in. o doświadczenia wyniesione z projektów unijnych, w których biblioteka bierze udział.

1. Praca edukacyjno-wychowawcza wśród dzieci i młodzieży.

Ma na celu promowanie wiedzy, kultury i czytelnictwa. Jest stałym priorytetem BP Ursus. Obejmuje ona następujące formy działalności:

- a) Zajęcia stałe dla dzieci i młodzieży:
- zajęcia teatryku „Iskierka”,
 - zajęcia plastyczne,
 - zajęcia zespołu wokaln instrumentalnego „Muzyczna Torpeda”,
 - Koło wolontariatu przy BP Ursus,
 - klub szachowy,
 - Klub Gier Planszowych,
 - kluby malucha,

Zajęcia prowadzą bibliotekarki-educatorki i bibliotekarze-informatycy w oparciu o autorskie programy edukacyjne.

b) Zajęcia dla dorosłych i seniorów:

- DKK - Dyskusyjne Kluby Książki przy Bibliotece Niedźwiadek i Bibliotece Skorosze skupiły wielbicieli słowa pisanego, ale też i mówionego, ponieważ dyskusje toczone w czasie spotkań są bardzo żywe i trwają czasami po kilka godzin. Spotkania organizowane są co trzy tygodnie i uczestniczy w nich od 10 do 20 osób. W ramach DKK zorganizowano kilka spotkań z autorami książek.
- Kursy komputerowe: Czytelnia Naukowa prowadziła zajęcia dla dorosłych, rozszerzając dostęp do wiedzy i informacji, poprzez

kursy obsługi komputerów dla 112 uczestników zrzeszonych w ursuskim UTW, jak i dla osób niezrzeszonych. Od grudnia 2012 r. przeprowadzony został specjalnie dla UTW kurs obróbki zdjęć cyfrowych. Zajęcia prowadzili informatycy i bibliotekarze BP Ursus. - wspieranie działalności Uniwersytetu Trzeciego Wieku w Ursusie w zakresie merytorycznym, jak i organizacyjnym. Biblioteka jest siedzibą UTW.

2. Działalność wydawnicza Biblioteki Publicznej w Ursusie.

Działalność wydawnicza Biblioteki w Ursusie zaowocowała publikacją kolejnego wydania „Navigatora”, który cieszył się sporą popularnością wśród czytelników.

Małgorzata Kołodziejczyk była współautorem publikacji zatytułowanej *Europejskie Baśnie Wędrowne*, wydanej w ramach projektu EUMOF. Książka poświęcona jest międzykulturowym metodom wykorzystania baśni w poznawaniu tożsamości innych społeczności.

3. Projekty unijne.

Biblioteka uczestniczyła w 5 projektach: ABC, LiRe, EUMOF, DLit oraz „GPS - interwencje”.

„DLit 2.0 – Digital Literacy 2.0” / Alfabetyzacja cyfrowa 2.0. (2012-2013). Projekt ma na celu opracowanie i wdrożenie programów szkoleniowych dla pracowników instytucji edukacji nieformalnej, takich jak biblioteki publiczne w celu stworzenia warunków dla przybliżenia technologii informatycznych osobom starszym, społecznie pokrzywdzonym lub biednym, które mogą być potencjalnymi użytkownikami usług, oferowanych przez biblioteki.

„LiRe – Lifelong Readers” / Czytelnicy przez całe życie (2011-2013). Projekt jest re-

alizowany przez instytucje z 4 krajów europejskich w ramach programu LLP Comenius. Celem projektu jest zachęcenie nauczycieli, bibliotekarzy szkolnych i pracowników administracji szkół do propagowania czytelnictwa wśród dzieci w wieku 6-13 lat i wypracowywaniu nawyków czytania na całe życie.

GPS-interwencje został zrealizowany w czerwcu 2012 r. na terenie dzielnicy Ursus przez fundację SKORO przy wsparciu organizacyjnym i merytorycznym Biblioteki Publicznej w Ursusie. Projekt realizowany był w ramach międzynarodowego programu CULBUR mającego na celu ożywienie przestrzeni publicznej na przedmieściach środkowo-europejskich stolic: Warszawy, Budapesztu, Lublany, Wiednia, Pragi, Bratysławy.

„EUMOF – European Mobility Folk Tales” / Europejskie baśnie wędrowne (2010-2012). Celem projektu jest stworzenie kolekcji baśni i opracowanie materiałów edukacyjnych oraz metod pedagogicznych dla nauczycieli krajów europejskich, które przyczyniłyby się do rozwoju edukacji międzykulturowej oraz szerszego wykorzystania baśni w promowaniu nauki języków obcych, podróżowaniu i poznawaniu innych kultur.

„ABC – Art of the Book for Children” / Książka dla dzieci jako dzieło artystyczne” (2011-2013). Projekt poświęcony jest książce dla dzieci jako wyjątkowemu dziełu sztuki, w którym wyobraźnia młodego czytelnika spotyka się z talentem i umiejętnościami artystycznymi kilku twórców: pisarza, ilustratora, wydawcy. Dla rozwoju osobowości dzieci i młodzieży twórcze spotkania z książką stanowią wartość nie do przecenienia i uczestnicy projektu ABC chcą je promować poprzez wystawy, konkursy, warsztaty i publikacje.

Piotr Jankowski,
Biblioteka Publiczna w Ursusie

Tęczowe podróże, czyli wakacje w Bytomskiej Bibliotece

Jak co roku latem w Wypożyczalni Literatury dla Dzieci i Młodzieży Miejskiej Biblioteki Publicznej w Bytomiu odbyły się spotkania dla dzieci spędzających wakacje w mieście. Młodzi czytelnicy co tydzień wyruszyli w magiczną podróż do różnych, wartych zwiedzenia, zakątków świata. Celem zajęć było nie tylko zapewnienie dzieciom dobrej zabawy, ale także pokazanie wielu pięknych i ciekawych miejsc naszego globu oraz zaszczepienie wrażliwości i tolerancji na różnice kulturowe i etniczne.

Jako pierwsza na trasie letnich eskapad znalazła się odległa i egzotyczna Japonia. Dzieci zwiedziły cztery główne wyspy, na których położony jest ten kraj i dowiedziały się, że składa się on tak naprawdę z ponad trzech tysięcy małych wysepek. Największą ciekawość wzbudziły japońska kuchnia (zwłaszcza owoce morza) oraz kimono – tradycyjny japoński strój. Nie zabrakło także ciekawostek dotyczących świąt, ogrodów japońskich i sztuk walki. Ponieważ dzieci przestraszyły się nieco na wieść o przyrodniczych zagrożeniach, jakie czyhają na mieszkańców Japonii, z widoczną ulgą udały się w następnym tygodniu do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Pogoda, jak na angielską aurę przystało, okazała się nieco kapryśna, ale mali po-

dróżnicy bez zbędnego marudzenia, pokłonili się najważniejszym członkom rodziny królewskiej, po czym, mimo że nie wybiła jeszcze five o'clock, udali się na gorącą herbatkę z mlekiem i kruche herbatniki. Po rozmowach na temat brytyjskiego sportu i literatury, uczestnicy poczuli nieodpartą potrzebę ruchu – spakowali więc plecaki i wyruszyli zdobywać najwyższe szczyty górskie. Kiedy już wspięli się na wszystkie (czternaście) ośmiotysięczniki, zmęczeni i przemarznięci górskim chłodem uczestnicy letnich podróży udali się do słonecznej Hiszpanii.

Dzieciom bardzo szybko przypadła do gustu kochająca zabawę Hiszpania i z wypiekami na twarzach poznawały zasady tańca flamenco, przyglądały się corridzie oraz uczestniczyły w bogatym w kolor i ruch

hiszpańskim karnawale. Nie zabrakło także tematów związanych ze sztuką. Dzieci zapoznały się z malarstwem Velazqueza i Picassa oraz z architekturą Gaudiego. Zachwycone twórczością tych artystów, postanowiły poznać artystyczne dokonania różnych epok w sąsiadującej z Hiszpanią Francji. Tam zwiedziły Wersal, Luwr, Katedrę Notre Dame, Wieżę Eiffla i zamki nad Loarą. Pełne dziecięcej dociekliwości próbowały także dowiedzieć się, czy Francuzi faktycznie jadają żaby i ślimaki.

Podróżnicy zmęczeni letnimi wojażami po świecie postanowili wrócić do kraju, gdzie czekała na nich niespodzianka w postaci zaproszenia do Muzeum Górnośląskiego w Bytomiu na wystawę „Kierunek Namibia”, poświęconą Afryce. Wystawa wprowadziła ich przede wszystkim w tajniki przyrody afrykańskiej, można było na niej obejrzyć: bogatą kolekcję owadów (przepięknie ubarwionych motyli), gniazda ptaków, zasuszone owoce baobabu, zrekonstruowaną postać strusia, kiel słońca afrykańskiego, a także czaszki słońca i nosorożca.

Żegnając się z letnimi eskapadami, młodzi zdobywcy świata udali się, dzięki portalowi edukacyjnemu dla dzieci „Moja Polska”, w krótką, wirtualną podróż po rodzimej Polsce, gdzie poznali miasta stołeczne wszystkich województw, dowiedzieli się kim byli husarzy i ułani, gdzie można spotkać Lajkonika i jak wyciąć leluję.

A tymczasem w placówkach filialnych...

Gdzieś bardzo, bardzo daleko, za pięć górą i dziesiątą rzeką znajduje się prze-

dziwna Kraina Elfów, przez której środek płynie jeszcze dziwniejsza Tęczowa Rzeka. Na jednym jej brzegu mieszkają Elfy - Pracusie, które nie cierpią próżnować i siedzieć beczynnienie – fascynuje je bowiem praca, a zwłaszcza widoczne jej efekty. Po drugiej stronie Tęczowej Rzeki mają swój dom Elfy - Artyści, które nade wszystko kochają malarstwo, taniec i śpiew. Obydwa brzegi rzeki łączy cudowny Tęczowy Most, dzięki któremu wszystkie Elfy mogą się regularnie odwiedzać i spotykać ze sobą w każdej chwili.

W tym roku Elfy postanowiły opuścić na krótko swoją niesamowitą krainę i spotkać się z bytomskimi dziećmi, które są równie pracowite i wrażliwe jak one. Co czwartek niezwykle goście opuszczali swe siedliska nad Tęczową Rzeką i Zaczarowanym Mostem i przybywali prosto do naszych bibliotecznych placówek, nieomal w każdej dzielnicy miasta, by wspólnie z młodymi czytelnikami cieszyć się wakacjami, słońcem, czasem wolnym od szkoły i nauki... Chociaż jeśli chodzi o naukę, to nie do końca, bo przecież na każdym spotkaniu i dzieci, i Elfy uczyły się od siebie nawzajem nowych, ciekawych, czasem pożytecznych, a czasem wręcz niesamowitych rzeczy. Udało nam się wspólnie stworzyć Tęczową Biblioteczną Krainę, jedyną w swoim rodzaju i niepowtarzalną, bo naszą własną!

Jak wiadomo tęcza składa się z siedmiu barw (niektórzy twierdzą, że z sześciu – ale my uwzględniliśmy siódmą ze względu na jej „magiczne właściwości”) – każda z nich stała się motywem przewodnim kolejnych spotkań. Patronem naszych czwartkowych zabaw zostawała zawsze jakaś znana po-

stać literacka, a dzieci (dorośli zresztą również) przebiebrały się stosownie do wybranej barwy. Na każdym spotkaniu pojawiały się odpowiednio kolorystycznie dobrane owoce, warzywa czy rośliny. Przez wszystkie placówki przejechał pociąg, który pod koniec wakacji stał się Pociągiem Siedmiu Kolorów Tęczy. Ze spotkania na spotkanie wydłużał się i nabierał barw Tęczowy Łańcuch.

Dzień Czerwony należał do Czerwonego Kapturka – dzieci stworzyły własną wersję bajki, która żeby było ciekawiej, została spisana na rolce tapety więc nie mierzy się jej, tak jak w przypadku książek tradycyjnych w ilości stron, lecz w metrach, których nota bene ma aż cztery.

W Dniu Pomarańczowym zabawie przewodziła oczywiście ognistoruda Pippi Langstrumpf. Powstało także pomarańczowe ZOO i wyruszył Tęczowy Pociąg, który zmienił swoje kolory z każdym kolejnym dniem zajęcia.

Główną bohaterką Dnia Żółtego była Kaczka Dziwaczka, zaś większość naszych poczytań wiązało się z Chinami oraz kulturą Dalekiego Wschodu. Rozwiązywaliśmy słoneczną krzyżówkę, jedliśmy pałeczkami chrupki na czas, robiliśmy „kwaśne minki” przy jedzeniu cytrynki, a nad naszymi głowami „zaświeciły” zrobione własnoręcznie słoneczka.

W Dniu Zielonym odwiedziła nas Żabka Kum-Kum wraz ze swoim przyjacielem Zielonym Misiem. Pojawiły się krokodyle z ogórków i cukinii, żaby z origami, a także ptaki i motyle z bibuły. Nad całością czuwał ogromny (jak na ten gatunek) rozmiarów Pan Ogórek w żółtym cylindrze.

W Dniu Niebieskim i Granatowym w bibliotece rządziły Smerfy. Smerfetka opowiedziała skąd wziął się kolor niebieski, z Papą Smerfem wyruszyliśmy na poszukiwanie wszystkiego co niebieskie, z Waźniakiem zagraliśmy w Niebieską Grę, Łasuch przygotował poczęstunek i orzeźwiająca miętową herbatkę (niestety tutaj z kolorem nieko-

niecznie trafił), Malarz oceniał nasze dzieła plastyczne, a Pracus pomagał w robieniu kolejnych ogniw do Tęczowego Łańcucha Przyjaźni.

Dniem Fioletowym całkowicie zawładnęli Liliowy Groszek i Jagodowy Król. Poznaliśmy ciekawe historie nieznanych lub zapomnianych postaci, wykonywaliśmy ich portrety a nawet pokusiliśmy się o kukielkę Jagodowego Króla, która stała się wodzirejem naszych Tęczowych Wakacji.

W ostatnim tygodniu wakacji wszyscy uczestnicy spotkali się w gmachu głównym Biblioteki, aby wspólnie podsumować swoje dwumiesięczne dokonania i uroczystie zakończyć Wakacje w Bibliotece. Były podróżnicze i tęcze ciekawostki, wręczenie nagród i dyplomów, wspólne zdjęcia a na koniec podziwianie własnych dokonań plastycznych, z których udało się utworzyć sporych rozmiarów, barwną Tęczową Wystawę.

Nie były to pierwsze tego typu spotkania w naszej bibliotece. W latach poprzednich organizowaliśmy dzieciom Tajemnicze Wakacje, „Ekolandię”, czyli Wakacje Ekologiczne, Afrykańskie Lato, Indiańskie Lato, Wakacje z Piratami oraz wiele, wiele innych.

Najważniejsze jest to, że dzieci nadal bardzo chętnie i licznie korzystają z proponowanych przez nas form spędzania czasu wolnego. Przyprawdzają ze sobą młodsze rodzeństwo, a nawet kolegów z podwórka. Często pojawiają się również rodzice czy dziadkowie ze swoimi malutkimi pociechami (najmłodsza uczestniczka tegorocznych wakacji miała niespełna dwa latka).

I to niezmiernie nas cieszy!

Anna Misiak, Ilona Wojewódka,
MBP w Bytomiu

CAŁA POLSKA CZYTA DZIECIOM

POPADNIK BIBLIOTEKARZA

Jak co roku, w pierwszym tygodniu czerwca, włączając się do akcji „Cała Polska czyta dzieciom” bibliotekarze naszej placówki wyszli na ulice miasta, w uroczystym pochodzie, z transparentami i z postaciami bajkowymi i oczywiście z Królem Książki. Każdego roku odwiedzamy inne przedszkola oraz „zerówki”. Tym razem przemierzaliśmy ulice Wejherowa śpiesząc do Przedszkola Sióstr Zmartwychwstańek, by zachęcić dzieci do czytania i dobrego traktowania książek, jako przyjaciół, którzy nigdy nie zawodzą. Nasz Król pasował każdego przedszkolaka na Czytelnika naszej Biblioteki, a od Kubusia Puchatka, czarownicy i wróżki otrzymywały drobne upominki. Spotkanie zakończyło się pięknym odśpiewaniem hymnu Przedszkola przez dzieci, a trzeba zaznaczyć, że hymn przedszkola jest godny uwagi sam w sobie, a my słuchaliśmy go w fantastycznym wykonaniu „Malinek”. Następnie odwiedziliśmy Szkołę Podstawową

nr 11, gdzie w najmłodszej klasie scenariusz się powtórzył. Choć dzieci zawsze reagują inaczej, zabawa zawsze jest wspaniała. Tutaj największą salwą śmiechu i oklasków wzbudził wiersz Jana Brzechwy *Żuk* w wykonaniu „biedronki”. Dodatkowym atutem akcji jest sam przemarsz przez miasto w tak barwnym korowodzie, co automatycznie wzbudza zainteresowanie przechodniów, kierowców i każdego napotkanego człowieka. Można również zaobserwować ruszające się firanki w oknach. Jednak najbardziej ujmująco reagowały spotkane dzieci, które nagradziliśmy słodkościami.

Dodam jeszcze, że w tym roku do naszej akcji, włączyła się Pedagogiczna Biblioteka Wojewódzka w Gdańsku, Oddział Wejherowo. Adriana Kiedrowska była tak uroczą biedronką, że nie wyobrażamy sobie kolejnej akcji bez współpracy z bibliotekarzami ww. biblioteki. Tym bardziej, że funkcjonujemy po sąsiedzku, w tym samym budynku, a owocna współpraca rozpoczęła się od ferii 2012 r.

Józefina Opczyńska
PiMBP w Wejherowie

Z okazji X – jubileuszowej edycji Ogólnopolskiego Tygodnia Bibliotek Gminna Biblioteka Publiczna w Biłgoraju z/s w Soli 10 maja br. przeprowadziła akcję czytelnictwa pod hasłem „Pociąg do czytania”. Wydarzenie odbyło się w Parku Solidarności w Biłgoraju i skierowane było do dzieci w wieku przedszkolnym. Dla uczczenia roku Juliana Tuwima zaproszeni goście czytali dzieciom jego utwory. Mali uczestnicy mieli okazję do wspólnego wysłuchania *Lokomotywy*, *Abecadła* czy *Rzepki*, mogli także wspólnie zatańczyć „Kaczuchy” lub zamienić się w różne zwierzęta. Bibliotekarze przeprowadzili konkurs, w którym mali czytelnicy wykazywali się wiedzą ze znajomości bajek.

Przedsięwzięcie odbyło się w ramach projektu Przestrzeń S.O.W.A. w Biłgoraju z Programu „Lokalne Partnerstwa PAFW” Polsko-Amerykańskiej Fundacji Wolności realizowanego przez Akademię Rozwoju

Filantropii w Polsce. Zabawy organizowali wolontariusze z Fundacji KRZYK i Gimnazjum im. Stefana Batorego. Na koniec dzieci obejrzały pacynkowe przedstawienie teatralne.

Głównym celem naszej imprezy było zainteresowanie dzieci książką w czasach, w których tak mocno rozpowszechniona jest telewizja i komputery. Poprzez akcję pragniemy wprowadzić dziecko w świat literatury, zwrócić uwagę, iż w otoczeniu człowieka jest zawsze miejsce dla książek, oraz pokazać właściwy kontakt z książką, poprzez to co dla nich jest najbliższe, czyli przez zabawę.

To wydarzenie jest doskonałym sposobem promocji działań biblioteki i kreowanie pozytywnego wizerunku instytucji, która szczególnie w małych miejscowościach staje się centrum życia kulturalnego i miejscem integracji społeczności lokalnej.

Zofia Nizio

SPACERKIEM PO BAJKOWEJ ALEI

W Międzynarodowym Dniu Książki dla Dzieci Oddział dla Dzieci Miejskiej Biblioteki Publicznej w Dąbrowie Tarnowskiej przygotował wystawę „Bajkowy zawrót głowy”. Dzień ten został ustanowiony w celu promowania pięknej literatury i grafiki dla młodego odbiorcy. Obchodzony jest 2 kwietnia, w dniu urodzin Hansa Christiana Andersena. Co roku inny kraj jest gospodarzem tego dnia, projektując i rozsyłając plakat z motywem. W tym roku gospodarzem Dnia były Stany Zjednoczone. Plakat zaprojektował Ashley Bryan, a autorką motta Bookjoy Around the World... (Radość z książek ogarnia świat...) jest Pat Mora.

Celem tej wystawy jest: popularyzacja wśród najmłodszych czytelników literatury dziecięcej, wytworzenie u dzieci nawyku czytania książek, zwrócenie uwagi na rolę jaką pełnią w ich życiu bajki i baśnie oraz wytworzenie u najmłodszych użytkow-

ników biblioteki pozytywnych skojarzeń związanych z biblioteką.

Spacerując naszą Aleją Bajkową można spotkać się oko w oko z wilkiem od Czerwonego Kapturka, Babą Jagą wraz z Jasiem i Małgosią, Kubusiem Puchatkiem i jego przyjaciółmi oraz Złomkiem. Jest i Spiderman płaczący się tam gdzieś na linie, są Kucyki Pony i piękna Barbie oraz Złota Rybka od rybaka spełniająca życzenia. Natomiast w zacisznym ogrodzie Calineczki można odpocząć wsłuchując się w śpiew ptaków, rehot żab i szum wody, przeglądając przy tym przepięknie ilustrowane bajki. Klasyka przeplata się ze współczesnością, a to zapewni oglądającym wiele wrażeń. Dorosły przeniesie się w świat bajkowego dzieciństwa, najmłodszy natomiast odnajdą się bez problemu w tym dziwnym i kolorowym bajkowym świecie.

Jadwiga Kusior
MBP w Dąbrowie Górniczej

W ramach Roku Kultury obchodzonego w 2013 r. w Oświęcimiu Biblioteka Galeria Książki zorganizowała imprezę „Kultura nocą. Noc w Bibliotece”.

Majową noc otworzył Psychodeliczny wieczór f(Anki). W holu biblioteki rozbrzmiewał szybki pulsujący funk, dało się słyszeć ciężkie hard rockowe riffy i psychodeliczne rozmycia. Wszystko to za sprawą zespołu „Psychodelic Sexy Funk”. Dla chcących spędzić wieczór w bibliotece w nieco spokojniejszym klimacie przygotowaliśmy wieczorny relaks. Zaproszona instruktorka fitness poprowadziła odprężające zajęcia z Pilatesu. Podczas gdy (głównie) mamy korzystać z chwili relaksu, ich pociechom czytaliśmy i wyświetlaliśmy bajki na dobranoc. Było też teatralnie. Młodzi aktorzy z Drama Club „Circle of Friends” działającego w bibliotece wystawili sztukę w języku angielskim „Secrets of Hollywood”. Korzystając z sal projekcyjnych koneserom opery zaproponowaliśmy wieczór „wysokich lotów”. Porywająca muzyka – efektowna, a przy tym pełna wyrazu i emocji, skomponowana przez mistrza Verdiego wypełniła dział multimedialny. Tego wieczoru nie mogło zabraknąć dobrej książki. Na spotkanie z literaturą w czystej postaci zaprosiliśmy czytelników do Dyskusyjnego Klubu Książki, który tym razem był otwarty dla wszystkich chętnych. Noc zakończył przed północą oświęcimski muzyk, gitarzysta Marcin Boiński. Pięknie dla nas zagrał i zaśpiewał, poczarował, ukoił i wyciszył... Podczas kulturalnej nocy wszystkie działy biblioteki były otwarte. Można było zatem zwrócić lub wypożyczyć biblioteczne zbiory.

Siedziba biblioteki może być atrakcyjna dla wielu instytucji, które organizując w niej spotkanie, gromadzą publiczność, która być może nigdy nie odwiedziłaby biblioteki.

OD SWITU DO ZMIERZCHU

Biblioteka Galeria Książki to miejsce, które przyciąga ciekawe osoby i grupy, miejsce, w którym znakomicie można zaprezentować się szerszej publiczności, gdzie na tle eleganckiego i nowoczesnego wnętrza, każda prezentowana treść wydaje się atrakcyjniejsza. Dlatego też różne organizacje, osoby prywatne, firmy czy stowarzyszenia promują swoją twórczość i działalność właśnie w bibliotece.

W dobie kultury masowej, powtarzalności, skomercjalizowania otaczającej nas rzeczywistości, spotkania z kulturą elitarną mogą mieć istotny wpływ na rozwój estetycznych i artystycznych wartości, istotnych w kształtowaniu życia uczuciowego, rozwoju własnej, estetycznej wrażliwości i ekspresji, poprzez uprawianie właśnie tej formy twórczej aktywności.

Biblioteka XXI w. nie może być już tylko wypożyczalnią książek, ale musi się przeobrazić w centrum życia społecznego i kulturalnego społeczności lokalnej. Takie strategie działania podejmuje większość bibliotek Unii Europejskiej. Biblioteka publiczna, niezależnie jakiego szczebla, to mniej lub bardziej rozbudowany organizm, który służy wszystkim grupom społecznym, również administracji lokalnej. Ponadto biblioteka powinna być miejscem spotkań i wymiany myśli, co jest niezbędnym elementem utrwalania więzów społecznych.

Monika Raczyńska
Dział Promocji MBP w Oświęcimiu

ANIMACJA W BIBLIOTECE

